

Calea Vieții

PAROHIA GRECO-CATOLICĂ "SF. IOSIF", SOMEȘENI

Anul II, Numărul 5 - Februarie 2010

Nihil Sine Deo (Nimic fără Dumnezeu)

125 de ani de la nașterea cardinalului Iuliu Hossu

În 30 ianuarie 2010 s-au împlinit 125 de ani de la nașterea Înaltului Ierarh al Bisericii Române Unite cu Roma, Dr. Iuliu Hossu, primul cardinal al românilor. S-a născut într-o familie preoțească din Milașul Mare, azi în județul Bistrița-Năsăud.

A urmat cursurile școlilor din Reghin, Blaj și Roma, fiind tot timpul fruntaș la învățătură. A lucrat ca profesor la Lugoj iar la vârsta de 32 de ani, este consacrat episcop pentru Eparhia de Gherla, la 4 decembrie 1917 în Catedrala din Blaj, de către Mitropolitul Victor Mihali, asistat de episcopii Demetrie Radu de la Oradea și Valeriu Frențiu Traian de la Lugoj.

După ce a mutat sediul Eparhiei la Cluj, "construiește în orașul nostru impunătoarea clădire a Academiei Teologice și Institutul "Sfânta Tereza"...dotate cu tot ce era necesar pentru învățământ și internat. Organizează internatul pentru elevii de la școlile secundare din Cluj într-o clădire mare lângă reședința episcopală, iar pentru studenți în clădirea de lângă Catedrala "Schimbarea la Față".

Inființează Liceul "Inocențiu Micu Klein" din Cluj. În administrarea Congregației Maicii Domnului funcționa în Cluj o grădiniță de copii, școala primară, școala de gospodărie, de gradul I și II, un liceu teoretic de fete, cămin pentru studenți și pensiune pentru populație. A acordat o mare atenție Congregației surorilor Maicii Domnului unde se urmărea o educație aleasă unui mare număr de eleve și studenți din Ardeal.

Publicațiile tipărite la Cluj în timpul episcopatului său ("Viața creștină", calendarele) au fost primite cu mare interes de către creștini

având în vedere că aveau învățături alese și folosite, precum sfaturi gospodărești, apoi informații politice și științifice din lume.

Nu întâmplător, în anul 1945 a fost ales membru de onoare al Academiei Române. Românii n-au uitat că IPS a apărat interesele românilor sub ocupația maghiară: "Dacă s-ar cunoaște ce a făcut Episcopul Iuliu Hossu pentru binele poporului său, cum a luptat și a înfruntat răutatea stăpânirii, cu ce argumente și cu ce riscuri a intervenit, a protestat și a raportat forurilor interne și internaționale actele de încălcare a drepturilor națiunii române, rostirea numelui marelui episcop ar trebui să se facă stând în genunchi" (Roman).

Conducătorii statului comunist au înțeles altfel meritele episcopului nostru. Fără să fie judecat, a făcut închisoare la Sighet iar apoi a stat cu domiciliu forțat pe la multe mănăstiri ortodoxe: Dragoslavele, Ciorogârla, Curtea de Argeș, Trivale, Căldărușani.

Vorbind despre ceilalți episcopi, care nici în timpul torturilor nu au cedat, ne spune: "...aici așezați în gura "Ursului" (pe granița cu U.R.S.S., la Sighet -n.n.), au spus până la moarte: *Nu! Nu ne lepădăm de credință, nu ne*

Programul religios 2010

- În fiecare Duminică și sărbătoare

(La Biserica Romano-Catolică din str. Traian Vuia nr.76)

Sf. Liturghie ora 9.00

- Zilnic timpul săptămânii

(la Capela din str. Branului nr.17)

Sf. Liturghie ora 9.00

Marți și vineri după Sf. Liturghie în perioada Postului Mare se va face Calea Crucii

dezlipim de Biserica noastră, una, sfântă, catolică și apostolică, cum mărturisim din pruncie, din moși-strămoșii noștri în sfântul "Credeu".

Având în vedere faptul că era căutat de către credincioși peste tot, a fost rugat să meargă la Roma, pentru a i se conferi titlul de cardinal. Spre surprinderea autorităților comuniste, care doreau să-l expatrieze, dumnealui i-a declarat nunțului apostolic că nu pleacă, iar reprezentantului guvernului communist, Nenciu, i-a declarat: "Eu nu mă despart de biserica mea și nu plec din mijlocul poporului meu". Așa a procedat și în timpul cedării Ardealului de Nord.

Avea puteri miraculoase și în fața celor care l-au oprimat. La Mănăstirea Căldărușani, călugărul care a fost întrebat despre cardinalul nostru, a declarat: "Eu nu știam cum este un sfânt, până ce l-am cunoscut pe episcopul Iuliu...A fost cu adevărat un Episcop sfânt" (Roman).

A fost conștient până în ultima clipă de viață, iar ultimele lui cuvinte au fost: "Lupta mea s-a sfârșit! Lupta voastră continuă. Duceți-o până la sfârșit".

Prof. Nicolae FEȘNIC

POSTUL MARE

În 15 februarie a început Sfântul și Marele Post, o perioadă de șapte săptămâni pe care Biserica a rânduit-o pentru pregătirea credincioșilor în vederea întâmpinării cum se cuvine a celei mai mari sărbători a creștinătății: Învierea Domnului.

Postul Mare sau Postul Paștilor, care se mai numește și postul patruzecimii, Păresimile, este perioada de pregătire pentru Sfintele Paști, fiind asemănat adesea cu o călătorie spirituală către Săptămâna Patimilor și Înviere. Este un timp liturgic, din cadrul Triodului, de mare nevoie sufletească și trupească în care se îmbină cele două feluri de postire: postul alimentar și postul spiritual. Este numit "mare" pentru că este cel mai lung și cel mai important dintre toate posturile și mai ales pentru că ne pregătește pentru marea sărbătoare a Învierii Domnului.

Doamne și Stăpâne al vieții mele, nu-mi da mie spiritul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de domnie, și al grăirii în deșert. Iar spiritul curăției, al umilinței, al răbdării și al dragostei dăruiește-l mie robului tău. Așa, Doamne Împărate, dăruiește-mi mie, ca să văd greșelile mele, și să nu osândesc pe fratele meu; că bine ești cuvântat în vecii vecilor. Amin.

Cele zece porunci

Porunca a II-a

Să nu rostesti numele lui Dumnezeu în zadar. Astfel este enunțată cea de-a doua poruncă, însă asemenea celei dintâi, ea se referă la mai multe aspecte. După cum numele unei persoane reprezintă și caracterizează acea persoană și de aceea trebuie respectat, cu atât mai mult numele lui Dumnezeu trebuie prețuit și cinstit cum se cuvine. Atunci când ne rugăm și pronunțăm numele Domnului sau al sfinților o facem pentru a ni-i apropia, pentru a-i avea lângă noi în bucurii sau nevoi. Însuși Dumnezeu ne spune acest lucru în Cartea Ieșirii: "În tot locul unde voi pune pomenirea numelui Meu, acolo voi veni la tine, ca să te binecuvânteț" (20,24)

Totuși, trebuie să fim atenți în ce mod și cu ce intenții rostim numele Domnului sau al lucrurilor sfinte, pentru că este foarte ușor să cădem în păcat. De exemplu, un abuz în acest sens este rugăciunea celor care se închină numai pentru a fi remarcați de ceilalți, pentru a se da în spectacol. În Evanghelia după Sf. Matei, Isus ne învață cum trebuie să fie rugăciunea noastră: "Tu, însă, când te rogi, intră în camera ta și roagă-te Tatălui tău care este în ascuns" (6,6). De asemenea, este un mare păcat să te folosești de numele lui Dumnezeu, al sfinților, de Biserică sau de lucrurile sfinte pentru a-ți urma propriile interese, pentru a-ți atinge scopul cu orice preț. Tot în acest sens, porunca a doua este încălcată atunci când spunem rugăciuni având dorințe murdare, necinstite sau răzbunătoare. Din contră, adevăratele noastre rugăciuni trebuie să aibă

la bază intenții bune, și trebuie să ne punem mereu în acord cu voința lui Dumnezeu, pentru că doar El știe ce e mai bine pentru noi.

Însă cea mai mare și din păcate cea mai frecventă încălcare a acestei porunci este înjurătura, care înseamnă alăturarea numelui lui Dumnezeu cu un cuvânt murdar, trivial. Din păcate, oamenii care o rostesc cu atâta ușurință nu sunt conștienți de faptul că înjurătura nu-L poate atinge pe Dumnezeu, în schimb îl degradează pe cel care înjură. Mulți își găsesc motive pentru a se dezvinovăți de acest obicei: eram nervos, obosit, supărat, s-a întâmplat la beție, etc., însă nu avem nici o scuză pentru jignirea Celui care ne-a dat viață și ne copleșește zi de zi cu dragostea Sa nemărginită.

Tot în acest capitol se pot încadra și jurămintele sau voturile. A face jurământ înseamnă a-L lua pe Dumnezeu drept martor că ceea ce se spune și se promite este adevărat și va fi dus la îndeplinire. Din păcate, sunt mulți cei care-și încalcă jurămintele sau nu se țin de cuvânt, iar a-L chema pe Dumnezeu ca martor la o minciună se numește sperjur și este păcat grav. Votul se deosebește de jurământ prin faptul că promisiunea este făcută direct lui Dumnezeu și nu oamenilor, ca în cazul jurământului.

Cunoscând toate acestea, ar fi bine să fim din ce în ce mai atenți la modul în care rostim numele Domnului și al celor sfinte, pentru ca să nu le banalizăm, să nu uităm adevăratul sens al numelor și cuvintelor. De altfel, Însuși Mântuitorul ne învață acest lucru în frumoasa rugăciune pe care ne-a transmis-o: "Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău".

L.G.

